

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 70.

Sjette Session.

60de Møde.

Tirsdagen d. 20de Mars.

(Fort.)

Rnuth: Jeg har ikke Noget mod dette **Ændringsforslag**, jeg kunde endogsaa meget godt stemme for det, fordi jeg veed, at, naar det **Ændringsforslag**, hvori der staaer, hvor længe **Præsten** skal prædike, kommer ind med i **Loven**, saa er det umuligt, saa er det aldeles utænkeligt, at en saadan **Lov** skulde komme ud. Det anseer jeg mig for at kunne være aldeles overbevist om. Jeg troer, at **Enhvers** kunde **Følelse** vil sige ham, at i det **Dødblik**, man her i **Landstinget** vilde give sig af med en **Bestemmelse** som den, at en **Præst** skal prædike kort eller længe eller saa og saa længe eller deslige, saa kom man ind paa en **Bei**, som aldrig kan føre til nogen virkelig **Lovbestemmelse**. Men langt fra mig er det, at jeg skulde ville betragte en saadan gammel **Ændring**, som **Fr. 13 Januar 1736**, fra **Kong Christian den Sjettes Tid**, som Noget, der ikke havde sin **Betydning**. Den kan vist have sin **Ærværdighed**, saalænge man bliver staaende ved **Betragtningen** af den **Tid** og af de **Forhold**, som dengang fandt **Sted**; men jeg troer kun, at, hvis man tager enkelte **Stykker** frem, som f. **Ex.**, at der staaer, at **Præsten** skal gaae fra **Barn til Barn** og ikke af **Passion** eller **Affecter** gaae et eneste forbi, eller at **Læreren** maa **enholde** sig fra al **Partisshed** og **Person**s Anseelse, og, hvis **Børnene** ikke svare forstaaeligt nok, opmuntrer han dem med **Sagtmodighed** til at tale høit og saa **Folk** kan forstaae det? og mange andre **Ting**,

saa medfører det kun, at man ved at drage dem ind i vor **Lovgivning** og ind paa vort **Standpunkt** svækker den **Ærværdighed**, man ellers kan have for saadanne gamle **Lovbestemmelser**, naar de blive staaende i den hele **Omgiwelse** af **Tid** og **Forhold**, hvori man kan betragte dem i deres **Sammenhæng**. Men jeg maa forøvrigt sige, at det er langt fra, at jeg har nogen væsentlig **Interesse** af at beskæmpe det af den ærede **Landstingsmand** fra anden **Kreds** (**Thalbitzer**) stillede **Ændringsforslag**, saaledes som jeg alt har bemærket. Den **Interesse**, jeg har, gaaer ud paa, at jeg har forsøgt, om det skulde være mig muligt at vække hos den høitærede **Forsamling** en **Følelse** af, — og det er mere en **Taktisag**, hvorom det her gjælder, — at vi her ere komne ind paa et **Gebeet**, som er uheldigt, og det, som var mig om at gjøre, var, at spørges der simpelt, jævnt og praktisk, hvad er det, der trænges til, og, har man hørt, at det, der trænges til, imødekommes i høj **Grad** af **Regjeringen**, man saa bliver staaende derved, lader sig nøie dermed og ikke overiler sig med **fragmentariske** og — som jeg troer — ikke fuldstændigt betænkte **smaa Love**, og det kunde der være saa meget mere **Anledning** til, som der med **Hensyn** til alt det **Kirkelige** er en **Forpligtelse** for os, der er begrundet i **Grundlovens Bestemmelse** om, at **Kirkens Forsatning** skal ordnes ved **Lov**, hvoraf følger en **Opfordring** til **Enhvers Følelse** af det, der er det **Sommelige** og det **Værdige** for os, til at man ikke uden den allerhøieste **Nødvendighed** og alvorligste **Trang** skal gribe ind i de **kirkelige Forhold**; thi, kan det end gjerne for **Mange** af os synes, som om det er lidet væsentligt og lidet magtpaaliggende, saa burde vi dog